

Maade. $\frac{3}{4}$ eller $\frac{4}{5}$ af, hvad jeg fremkom med om dette Landbrugslotteri, lagde Ministeren helt hen. Hele Forhistorien, der netop viste, at de Mennesker og Forhold, der her vare, kunde man ikke begunstige ved at give et kgl. Regale, kom den højtærede Minister slet ikke ind paa. Selve Spørgsmaalet om dette Regales Art lod den højtærede Minister ogsaa i det væsentlige ligge.

Han begyndte med sine berømte Grunde. Han indrømmede, at han havde Andel i Holmegaard og en Andel i Hyldegaard, tilsammen, antager jeg, over 600,000 Kv.-Alen, og endelig indrømmede han, at han selv har købt Matr.-Nr. 3 a. og 15 b. af Ordrup, „Mineslyst“, der kun er forholdsvis lille, 50,000 Kv.-Al. Den højtærede Minister benægter, at han har Fordel af dette, men jeg maa vedblivende paastaa, at der er gode og værdiskabende Fordele i denne Sag her. Jeg har her et Kort over den højtærede Ministers Grunde. Jeg maa bemærke, at de Vejanlæg, her er Tale om, ere af to Arter. Der er for det første en Vej, der løber parallel med Ordrupvej i relativ kort Afstand fra denne, forbunden med nogle Tværveje, der vistnok ere anlagte af Ejeren af Matr.-Nr. 7. Denne Tværvej løber 1,000 Al. paa den højtærede Ministers Grund og 5,000 Alen paa Christiansholms Grund og er af den Natur, at det i Virkeligheden maa siges, at naar Justitsministeren har anlagt 1,000 Al. og de andre 5,000 Alen, og naar de have indrømmet hinanden Færdselsret, maa det være in confesso, at den højtærede Minister har den største Fordel af den Vej. Man maa tilstaa, at ved denne Vej har Christiansholm vist den højtærede Minister en ualmindelig Velvillie, som ellers ikke plejer at være Skik mellem Forretningsmænd. Af andre Vejanlæg er der to Tværveje over Holmegaards Grund. Den ene af disse er anlagt med Tilskud af 6,000 Kr. fra Hr. Clauson-Kaas' Folk, og den anden er anlagt fuldstændig og skal vedligeholdes af disse.

Den højtærede Minister siger, at det skete i 1904, eller var det Hr. Ulf Hansen, der sagde det? Det er rigtigt, det skete ved Deklarationen af 1904, men det er ganske naturligt, siger Ministeren. Nu er det slet ikke saa ganske naturligt, at Hr. Clauson-Kaas, der jo ikke er særlig Repræsentant for det asketiske og velgørende her i Livet, skulde fatte saa forunderlig en Kærlighed alene for den højtærede Ministers smukke blaa Øjnes Skyld. Der er sikkert en anden Grund, og hvis

man søger den i Væddeløbsbanen, svarer den højtærede Minister umaadelig elskværdigt: „Ja, men Væddeløbsbane var der vist ikke en Gang tænkt paa den Gang.“ Jeg maa dertil sige, at der foreligger en vidnefast Erklæring fra Ulf Hansen til en Journalist om, at Ordrup Krat netop var købt den Gang, at „Aktieselskabet Ordrup Krat“ den Gang var dannet med Væddeløbsbanen for Øje, og at en Deklaration med Hensyn til Holmegaardsvejen var sikret netop med det for Øje at afstaa Grunde til Væddeløbsbanen. Heraf burde man kunne se, hvor svag Hukommelse Ministeren til Tider har med Hensyn til Væddeløbsbanen. Den var baade paatænkt og dens Plads afstukken den Gang. Det staar derfor for mig saaledes, at baade Vejanlægene og meget andet staa i Forbindelse med dette Spørgsmaal.

Vender jeg mig til disse to Veje, er der det mærkelige ved dem, hvad der for mig staar som det afgørende: Hvorfor kom disse Veje til at staa i Kontrakten af 1907 med Foreningen for den ædle Hesteavl's Fremme og det Clauson-Kaas'ske Konsortium? Der var ingen overhængende Grund dertil. En Udtalelse af Clauson-Kaas til Journalist Ursin, som er villig til at aflægge Ed derpaa, gaar ud paa, at disse Veje ikke ere strengt nødvendige, i hvert Fald ikke for Væddeløbsbanen, og fra Foreningen for den ædle Hesteavl's Fremme har man ogsaa udtalt, at dens Interesse i dem var meget forsvindende. Med andre Ord, naar den, der skal betale disse to Veje, og den, der skal nyde Fordelen af dem, ikke ere interesserede i Vejklausulen, maa jeg nok spørge: „Ou est la femme?“ eller, som det her maa hedde: „Hvor er Justitsministeren?“ Med andre Ord, Ministeren har foreløbig antydet paa en fiks Maade, at der slet ikke var tænkt paa Væddeløbsbanen, men den Deklaration, hvori Ministeren selv var interesseret paa Holmegaards Vegne i 1904, viser, at den var paatænkt den Gang.

Den højtærede Minister vender sig derefter til Sporvejen og siger, at den gaar ikke til Væddeløbsbanen. Den højtærede Minister er en vidunderlig Jonglør. Han forstaar saadan at jonglere med Argumenter. Naa, det hører hans Kald til, men han skulde alligevel ikke gøre det her. Snart siger Ministeren: „Det kommer ikke mig ved, men Væddeløbsbanen“, og snart siger han: „Det kommer ikke Væddeløbsbanen ved.“ Nej, tage vi Sporvejen, er det oplyst, at den ikke kommer